Lluís Puig: ‘El carrer és un dels espais que hem de reconquerir’

+ Notícies | 25/05/2021

“En el Consell per la República no hem parat d’avançar, malgrat que aquest procés preelectoral, electoral i postelectoral ha estat molt llarg”, reconeix el diputat a l’exili de Junts per Catalunya

Des de Bèlgica, on resideix com a exiliat des de l’octubre del 2017, Lluís Puig (1959) fa balanç d’alguns dels temes vinculats amb l’actualitat de Catalunya. El diputat al Parlament parla, entre altres coses, del rol del Consell per la República, organització immersa en aquests moments en establir un document base: “El Consell es troba en la fase de parlar i debatre al voltant del document ‘Preparem-nos’, que no és un document final ni tancat, sinó que és un punt de partida perquè s’estableixin debats i en surtin conclusions. Aquest document és el que construirà l’eix principal per avançar cap endavant. No es tracta d’un full de ruta decidit per un grup de persones, sinó que és a partir dels 200 Consells locals on s’ha de debatre, on s’han d’aportar les esmenes pertinents, siguin relatives a afegir, suprimir o modificar”.

Com ha viscut la incertesa prèvia al nomenament d’Aragonès com a president?

Hem d’entendre que es venia d’un anterior govern en el qual hi va haver moltes friccions, no havia passat mai que el president de la Generalitat -Quim Torra- hagués hagut de convocar eleccions anticipades per malentesos, en aquest cas entre Junts per Catalunya i Esquerra. Ho va dir poc abans de l’esclat de la pandèmia de la Covid-19, va ser un fet inèdit i insòlit. Concretament, l’anunci que va fer era el d’aguantar fins a l’aprovació dels pressupostos, i això significa que hi havia uns malentesos de fons sobre com tirar endavant el govern i el procés d’independència. Crec que se li havia d’haver tret una mica d’importància a aquesta situació, calia que s’esgotessin els terminis per tenir el màxim de temps possible perquè s’endrecessin les desavinences.

Confia en la reactivació del diàleg amb l'estat que defensa Aragonès?

Aquesta era l'estratègia que Esquerra plantejava des de feia temps en aquest àmbit. Nosaltres des de l'exili i des del Consell per la República sempre ho hem vist com una posició difícil de defensar, és evident que cal dialogar, però aquest diàleg s'ha de fer des d'un punt de força que encara no tenim com a país. La CUP de seguida li va donar el marge de confiança i, finalment, Junts per Catalunya també ha acordat aquest marge de confiança de dos anys, veurem què s'aconsegueix al final d'aquest període.

Quin ha de ser el rol de Junts en aquest nou govern?

No sóc la persona idònia per parlar del rol de Junts, però en tot cas es tracta d'un partit que des del seu naixement vol tenir molta amplitud i transversalitat, i això fa que sigui lògic que hi hagi veus i opinions que puguin projectar idees no sempre coincidents. Insisteixo, és difícil que jo des de l'exili pugui dir quin paper ha de tenir o no ha de tenir Junts, però crec que de moment ha jugat el seu paper molt bé, amb un procés de negociació seriós, sense tocar moltes campanes ni anunciant coses que no fossin certes. El lideratge del partit l'ha conduït molt bé, aquest procés, i també ha fet una molt bona tria de les persones a qui s'han assignat les conselleries, veig gent molt bona en molts àmbits del govern.

Més enllà d'això, el paper de Junts ha de ser el de seguir treballant en la seva organització interna, i això vol dir també pensar en aquests dos anys que coincideixen, al final, en unes eleccions municipals: Junts necessitarà per primera vegada ser present en el màxim nombre possible de poblacions de Catalunya amb llistes i victòries pròpies. I paral·lelament, durant aquest procés de dos anys i en el marc d'aquest treball intern de país de Catalunya envers Espanya, caldrà estar preparat pel que vagi succeint. Una de les coses que pot donar vida en aquests temps que venen és la recuperació del carrer, que no és que s'hagi perdut pel desànim, sinó per motius sanitaris.

A què es refereix?

A les activitats cíviques, socials i culturals. A la utilització de l'espai públic per a exercir el dret a la manifestació o a la protesta. El carrer és un dels espais que hem de reconquerir, és important que la gent torni a sortir quan la situació així ho permeti. Fa poc, per exemple, hi va haver un acte a Figueres que va tenir molta més participació de la que s'esperava inicialment -en referència a l'acte que es va celebrar a la capital alt-empordanesa en suport dels represaliats pels talls del Tsunami Democràtic a l'AP-7 el novembre de 2019-, hi havia ganes de carrer, de tornar-hi a ser

presents. O aquest dissabte, a Perpinyà, on es farà una manifestació en defensa de les llengües i en contra de la decisió del Constitucional de tombar la immersió lingüística en català a la Catalunya del Nord. Hi ha ganes de reprendre el dret a la manifestació i la lluita pacífica que es fa al carrer.

Parla de la mobilització d'aquest dissabte a Perpinyà. Fins a quin punt creu que està amenaçada la llengua catalana actualment?

La llengua catalana està amenaçada per totes bandes, i la prova d'això és que aquest fet s'evidencia no només a la Catalunya del Nord, sinó també en el Principat, a les Illes Balears o al País Valencià, on hi ha casos de demandes d'anys de presó per haver rebut una carta en català. La llengua catalana continua essent una llengua molt atacada per tots costats, i està bé que s'entengui que això no només és una lluita del Principat o de la Catalunya del Nord, sinó que és la lluita que més ens ha d'unir com un espai cultural català. La llengua és un element del patrimoni immaterial d'un valor importantíssim, i hem de treballar per la normalització del seu ús. Per a això, cal que l'actitud i el posicionament de nosaltres, individualment, faci entendre als productors i etiquetadors que volem consumir en català. Una de les primeres accions, des d'aquest posicionament personal, és el consum de quilòmetre zero, un concepte que també hem defensat en àmbit cultural: cuidem la nostra cultura, els proveïdors, els elaboradors… Hem de vetllar per a tots ells, per a aquest espai de consum cultural i quotidià.

En aquesta mobilització a Perpinyà, precisament, hi participa la delegació nord-catalana del Consell per la República. En quin moment de salut es troba el Consell?

En el Consell no hem parat d'anar avançant, malgrat que aquest procés preelectoral, electoral i postelectoral ha estat molt llarg. Va ser públic que Esquerra, abans que comencés el període electoral, va demanar que congeléssim qualsevol mena d'activitat, però la decisió del Consell, totalment majoritària, va ser la de no aturar absolutament res. El Consell per la República anirà avançant, lentament i amb els mitjans que disposa i amb les energies que té, que en són moltes, i anirà avançant mentre els partits vagin decidint com s'hi volen implicar.

Ara mateix, quin és el gran repte immediat del Consell?

El Consell es troba en la fase de parlar i debatre al voltant del document 'Preparem-nos', que no és un document final ni tancat, sinó que és un punt de partida perquè s'estableixin debats i en surtin conclusions. Aquest document és el que construirà l'eix principal per avançar cap endavant. No es tracta d'un full de ruta decidit per un grup de persones, sinó que és a partir dels 200 Consells locals on s'ha de debatre, on s'han d'aportar les esmenes pertinents, siguin relatives a afegir, suprimir o modificar. Qualsevol debat és obert, i aquesta és la veritable vitalitat

del document, que serà fruit de la participació de totes les persones registrades al Consell. Al cap i a la fi, és així com entenem que s'ha de fer la República: des de la base.

Una de les potes del Consell és l'àmbit cultural. Com a persona vinculada estretament al sector, com ha viscut la seva resistència durant la pandèmia?

Ha estat una lluita desproporcionada, per dir-ho d'alguna manera, com David contra Goliat. Ja és un sector molt tocat des de fa anys, en tots els àmbits, i la pandèmia ha estat una prova de foc. Però la cultura ha seguit dempeus i forta, s'han reinventat moltes formes de treball i la manera com la gent hi ha pogut participar, i també hi ha hagut grans exercicis imaginatius de tota mena, la qual cosa significa que el fet creatiu ha estat a la primera línia de foc. Crec que d'aquí a un temps pensarem que aquesta etapa de Covid-19, més enllà del vessant dramàtic que ha comportat, sobretot amb les morts, també haurà estat un any i mig de reflexió interna i d'intimitat per a la creació, perquè s'han generat projectes que en altres circumstàncies no s'haurien tirat endavant. Independentment de la greu crisi econòmica que ja arrossegava el sector, aquesta etapa denota que s'ha fet un pas molt gran com a societat en l'àmbit de la digitalització, per exemple. Al final, de les coses dolentes n'hem de treure les coses bones, també.

Permeti'm acabar parlant del Tribunal de Luxemburg, que recentment ha establert un precedent perquè els exiliats no puguin ser perseguits amb sentències contràries a les euroordres. Això suposa una porta oberta al retorn?

No ho veig tant optimista, jo. Fixa't que en el moment que el president Puigdemont i el conseller Comín van ser nomenats eurodiputats Espanya hauria d'haver aixecat l'ordre de detenció en territori espanyol, i no ho ha fet mai. Ens cal seguir lluitant, tot i que és veritat que aquesta sentència ens ha portat una alegria molt gran, perquè demostra que una persona no pot ser jutjada en dos països de la Unió Europea pel mateix fet. Això ens dona molta més protecció i més seguretat jurídica al nord del Pirineu, però no ens obre la porta a entrar a Espanya avui, això s'assolirà quan guanyem una sentència d'obligat compliment per l'estat espanyol. En tot cas, hem avançat considerablement en tres anys i mig, tant pels que formen part del Parlament Europeu com per jo mateix, com a diputat del Parlament de Catalunya. Són petites victòries jurídiques que ens ajuden a internacionalitzar el que està passant a Catalunya i a projectar internament el procés i la seva causa al país.

Autor: Redacció